

obstakel voor de toepassing van het regime, althans niet als alle vennoten ook erfgenaam of legataris zijn. Zij kunnen immers vrij eenvoudig besluiten om de cultuurgoederen uit de maatschap te brengen en deze vervolgens aan te wenden ter betaling van de erfbelasting. De

planning van kunst blijkt zo een kunst van het plannen ...

**Hannes CASIER en
Aline VERMEULEN**
Advocaten Argo Law

Hof van Beroep te Gent beschouwt uitkeringen uit een buitenlandse stichting als een belastbaar fictielegaat (1)

■ Gent 5 april 2022, 2020/AR/1333, *www.MonKEY.be*.

Het Hof van Beroep te Gent deed met het arrest van 5 april 2022 opnieuw uitspraak over de belastbaarheid van uitkeringen uit een Liechtensteinse Stiftung in de Vlaamse erfbelasting. Volgens het Hof waren de uitkeringen in de voorliggende zaak belastbaar, meer bepaald in de nalatenschap van de eerste begunstigde, echtgenote van de oprichter. Wijlen de oprichter en diens echtgenote waren beiden inwoner van het Vlaams Gewest. De betrokken begunstigten van de Liechtensteinse Stiftung waren geen erfgenamen in rechte lijn noch broers of zussen en dus onderworpen aan de hoogste tarieven erfbelasting (tot 65 % (2)). De uitkeringen uit de Liechtensteinse Stiftung kregen bijgevolg een wel heel duur fiscaal staartje. Onzes inziens geheel onterecht overigens. Het arrest werd voorgelegd aan het Hof van Cassatie.

FEITEN

Wijlen de oprichter en eerste begunstigde van de Liechtensteinse Stiftung

waren tijdens hun leven een echtpaar, gehuwd onder het stelsel van zuivere scheiding van goederen. In 1998 werd op verzoek van mijnheer een Stiftung naar het recht van Liechtenstein opgericht. Mijnheer bracht eigen vermogen in die Stiftung in. Hij was dus de economische oprichter. Mevrouw kwam niet tussen in de oprichting, noch bracht zij zelf ooit enig vermogen in de Stiftung in.

Er was geen sprake van een zogenaamde *'letter of wishes'* vanwege de economische oprichter, of die ligt alleszins niet voor. Er is enkel een door de beheerders van de Stiftung (*Vorstand*) opgesteld en ondertekend reglement, gedateerd in 2015. Mijnheer was al overleden op 1 maart 2003. Mevrouw was overleden op 17 juli 2014. Het reglement van 2015 dateert dus van *na* het overlijden van mijnheer én mevrouw. Uit het reglement blijkt dat mevrouw tijdens haar leven was aangeduid als 'eerste begunstigde' van de Stiftung. Enkele familieleden en vertrouwenspersonen werden aangeduid als 'tweede begunstigten'. Over de eerste begunstigde, mevrouw dus, vermeldt het reglement (in vertaling): *"Zij was gerechtigd om individueel te kunnen beschikken over het kapitaal, de reserves en de inkomsten van de Stiftung"*. M.b.t. de tweede begunstigten vermeldt het reglement de percentages waartoe zij geroepen kunnen worden in

(1) Zie ook G.D. GOYVAERTS en C. MAES, "Uitkeringen door Liechtensteinse Stiftung belastbaar als fictielegaat, of niet?", *Fisc.Act.* nr. 2022/15, p. 6-11.

(2) Tarieven voor overlijdens voor 1 september 2018.

het vermogen van de Stiftung na overlijden van de eerste begunstigde. In 2017, twee jaar na datum van het reglement, wordt het totale vermogen van de Stiftung overeenkomstig uitgekeerd aan de tweede begunstigden, waarna de Stiftung wordt ontbonden.

De Vlaamse Belastingdienst (Vlabel) beschouwde de uitkeringen als een belastbaar 'beding ten behoeve van een derde' in de zin van artikel 2.7.1.0.6 VCF (oud art. 8 Vl.W.Succ.) en vestigde een aanslag in de erfbelasting in de nalatenschap van mevrouw, de eerste begunstigde van de Stiftung.

BEOORDELING DOOR HET HOF VAN BEROEP

Het Hof definieert – in het algemeen – dat er een beding ten behoeve van een derde is als in een overeenkomst één van de contractanten bedingt dat hij/zij iets zal geven of doen in het voordeel van een derde die vreemd is aan de overeenkomst en die er niet in vertegenwoordigd is. Volgens het Hof heeft een beding ten behoeve van een derde twee kenmerken. Vooreerst moet het beding drukken op een beding dat men voor zichzelf heeft gemaakt. Het beding moet dus een voorwaarde uitmaken van een hoofdcontract dat de bedinger sluit *voor zichzelf*. Het tweede kenmerk is dat de bedinger in hoofde van een bepaalde (of minstens een bepaalbare) derde, die geen medecontractant is in het hoofdcontract, een recht doet ontstaan dat die derde uit eigen hoofde kan opeisen.

Het Hof stelt verder dat de oprichting van de Stiftung zélf niet kan worden beschouwd als een overeenkomst. De oprichting alsook de statuten zijn namelijk het gevolg van eenzijdige rechtshandelingen. Nochtans meent het Hof dat de economische oprichter van een Stiftung

vooraf een bepaald kader vastlegt, waarbij instructies worden gegeven over de bestemming van zijn inbreng. Concreet doelt het Hof daarmee op de begunstigden van de Stiftung. Zo stelt het Hof in deze zaak dat de aanduiding van de begunstigden (*cf.* het vooraf bepaald kader) initieel gebeurde door wijlen de oprichter, die ook zijn echtgenote als eerste begunstigde had aangeduid. Hoewel het Hof eerst lijkt uit te gaan van instructies vanwege de economische oprichter, wat dan eerder zou duiden op een derdenbeding *vanwege de economische oprichter*, komt het Hof uiteindelijk tot het besluit dat er sprake is van een derdenbeding *vanwege de eerste begunstigde*. Het Hof meent dat aan de voorwaarden van artikel 8 Vl.W.Succ. is voldaan en dat de fiscus de uitkeringen door de Stiftung terecht heeft belast in hoofde van de tweede begunstigden als een (fictie)legaat vanwege de eerste begunstigde. Het Hof komt tot dit besluit op grond van volgende drie overwegingen.

1. Verzaking vanwege de eerste begunstigde

Uit het reglement blijkt dat de eerste begunstigde (mevrouw) gerechtigd was om te beschikken over het kapitaal, de reserves en de inkomsten van de Stiftung. De Stiftung zou gedurende het leven van de eerste begunstigde evenwel geen uitkeringen aan haar hebben gedaan, waaruit het Hof afleidt dat de eerste begunstigde heeft verzaakt aan haar recht 'om te beschikken' over het vermogen van de Stiftung. Het Hof stelt verder dat uit de statuten noch uit het reglement het recht blijkt van de *Vorstand* om de eerste begunstigde 'over te slaan' en pas tot uitkering van het vermogen over te gaan ten voordele van de tweede begunstigden. Daarom stelt het Hof dat de eerste begunstigde zich bewust heeft

“verarmd” ten behoeve van de tweede begunstigden. Hier miskent het Hof het Liechtensteinse recht dat nergens bepaalt dat deze eerste begunstigde een “recht” had om te beschikken over dat vermogen, dat recht komt immers aan de *Vorstand* toe, en niet aan de begunstigde zelf.

2. *Overeenkomst tussen de eerste begunstigde en de Vorstand*

De *Vorstand* zou in samenspraak met de eerste begunstigde hebben gehandeld als het ging om de bestemming van het vermogen van de Stiftung, aangezien aan de eerste begunstigde geen vermogen werd uitgekeerd en alles werd voorbehouden voor de tweede begunstigden. Het Hof meent dat er een mondelinge overeenkomst bestond tussen de eerste begunstigde en de *Vorstand*, waarbij een beding ten behoeve van de tweede begunstigden was opgenomen. Ook hier dienen de wenkbrauwen gefronst te worden, daar er immers geen stuk voorligt terzake deze beweerdelijke “mondelinge overeenkomst”.

3. *Afdwingbaar vorderingsrecht van de tweede begunstigden*

De begunstigden hebben volgens het Hof een rechtstreeks vorderingsrecht tegenover het bestuur van de Stiftung. Waar de statuten stellen dat aan de begunstigden geen wettelijke status als rechthebbende op het vermogen of inkomen van de Stiftung toekomt, wordt die bepaling uitgeschakeld door het kader dat is vastgelegd en de instructies die zijn gegeven door de economische oprichter (mijnheer) en later door de eerste begunstigde (mevrouw). Daarmee heeft het echtpaar volgens het Hof zekerheid gekregen over het feit dat de gedane inbreng bij de tweede begunstigden zou

toekomen. Het Hof besluit dat de bevoegdheid van de Stiftung op dat punt niet discretionair is. Hiermee gaat het Hof natuurlijk helemaal uit de bocht en legt zij een essentieel element van het Liechtensteinse Stiftungsrecht naast zich neer.

NOOT BIJ HET ARREST VAN 5 APRIL 2022

Burgerrechtelijk is een derdenbeding (een clause in) een overeenkomst waardoor een persoon, de belover (*in casu* zou dat dan de Stiftung zijn), verbonden is tegenover een medecontractant, de bedinger (*in casu* zou dat dan de eerste begunstigde zijn), die handelt in eigen naam en voor eigen rekening, tot een voordeel uit de overeenkomst ten gunste van een derde, de begunstigde (*in casu* zouden dat dan de tweede begunstigden zijn), met de strekking dat die derde daaraan een recht ontleent. (1)

In de eerste plaats veronderstelt een derdenbeding dus het bestaan van een bindende overeenkomst. Maar die is er geenszins in het geval van een discretionaire Liechtensteinse Stiftung. De oprichting van een Liechtensteinse Stiftung is namelijk een eenzijdige rechtshandeling – wat het Hof ook erkent – en kan niet worden beschouwd als een contract. Dat is meermaals bevestigd door de federale rulingdienst (2) en wordt *in casu* ook vastgesteld door het Hof zelf. Het feit dat de economische oprichter of een derde een ‘kader’ zou bepalen voor de bestemming van het ingebrachte vermogen, kan evenmin beschouwd worden als een ‘overeenkomst’ tussen de economische oprichter (of een derde)

(1) N. CARETTE, *Gemeenrechtelijke clausules*, dl. I en II, Mortsel, Intersentia, 2013, 834.

(2) (Federale) rulings nr. 2011.275, 29 november 2011; nr. 2012.311, 4 december 2012; nr. 2016.905, 6 juli 2017.

en de *Vorstand*. Dat 'kader' wordt overigens wél omschreven in het Liechtensteinse recht bij de omschrijving van de economische oprichter ofte de "*wirtschaftlicher Stifter*", maar is verder geenszins van contractuele aard.

De *Vorstand* van een Liechtensteinse Stiftung handelt weliswaar 'doelgebonden' in het licht van het "*Trennungs- und Erstarrungsprinzip*" en de "*Stifterwillen*", maar is binnen zijn bevoegdheid op geen enkele manier 'gebonden' door eventuele 'richtlijnen' vanwege de economische oprichter of enige derde. De effectieve uitkeringen, zowel het bedrag als het tijdstip, worden door de *Vorstand* zelf bepaald – in overeenstemming met in eerste instantie de statuten en pas daarna in het licht van het reglement van de Stiftung, en steeds en uitsluitend te interpreteren naar het recht van Liechtenstein. De toepassing van het Liechtensteins recht volgt uit artikel 110 WIPR: "*Rechtspersonen worden beheerst door het recht van de Staat waar hun statutaire zetel is gelegen*". (1) Volgens een interpretatie van de statuten en het reglement naar Liechtensteins recht, staat het een *Vorstand* vrij om – binnen zijn gebonden bevoegdheid – al dan niet rekening te houden met eventuele wensen en 'richtlijnen' vanwege de economische oprichter of enige derde, maar die zijn per definitie niet bindend. Uiteraard hebben we het dan alleen over een Stiftung met discretionaire bevoegdheid over het geheel of een deel van het vermogen, een zogenaamde *Ermessensstiftung* cf. artikel 552 PGR § 7.

Bovendien, wanneer een Belgische rechter een overeenkomst met 'internationale' elementen moet interpreteren, moet dit gebeuren conform het recht van het

land waar de partij die de kenmerkende prestatie van de overeenkomst moet verrichten, haar gewone verblijfplaats heeft (Liechtenstein dus), dit volgens artikel 4, 2, laatste lid Rome 1. Echter, o.i. is er hier geen 'overeenkomst' en zou Rome 1 dus niet eens van toepassing kunnen zijn. Anderzijds beweert het Hof dat het hier wél om een overeenkomst gaat, dus faalt de these van het Hof naar recht.

De overweging van het Hof dat uit de statuten, noch uit het reglement het recht van de *Vorstand* blijkt om de eerste begunstigde 'over te slaan' en pas tot uitkering van het vermogen over te gaan ten voordele van de tweede begunstigten, miskent o.i. eveneens de discretionaire bevoegdheid van de *Vorstand*. De statuten vermelden evenmin een verplichting om tijdens het leven van de eerste begunstigde over te gaan tot uitkering van het vermogen, net omdat de *Vorstand* daartoe vrij kan beslissen. Het Hof interpreteert de essentie van wat de bevoegdheden van de *Vorstand* zijn dus geheel autonoom.

Daarnaast kan er slechts sprake zijn van een geldig derdenbeding als het een 'afdwingbaar recht' doet ontstaan dat de begunstigde derde rechtstreeks tegen de belover kan laten gelden. *In casu* is het dus vereist dat de tweede begunstigten over een afdwingbaar vorderingsrecht beschikken ten aanzien van de Stiftung opdat er sprake kan zijn van een beding in hun voordeel. Ook dat wordt door het Hof bevestigd. Hoewel het Hof een correcte omschrijving geeft van een geldig derdenbeding, gaat het Hof magistraal voorbij aan de statuten van de Stiftung. Die bepalen uitdrukkelijk en eenduidig dat de begunstigten ten opzichte van de Stiftung géén juridische aanspraken hebben op het vermogen van de Stiftung. Dat begunstigten ten opzichte

(1) Oude bewoording (van voor de wijziging in 2019) nog vermelden, de zaak dateert hier van voor 2019.

van de Stiftung wél afdwingbare juridische aanspraken hebben, is overigens naar Liechtensteins recht quasi ‘nooit’ het geval. Daar bestaat bovendien zeer veel (principiële) Liechtensteinse rechtspraak over. Noch de eerste begunstigde noch de tweede begunstigten hebben/hadden *in casu* een afdwingbaar recht om de overdracht van vermogen vanuit de Stiftung naar zichzelf te bewerkstelligen. Het feit dat het Hof die statutaire bepaling naast zich neerlegt, impliceert o.i. een miskennis van recht van toepassing op de statuten, zijnde het recht van Liechtenstein. Dat de begunstigten bij naam worden benoemd in het reglement van de Stiftung, kent hen evenmin een recht toe. De begunstigten kunnen hoogstens een verwachting hebben ten aanzien van de Stiftung, maar zeker geen vorderingsrecht. Het Hof past het recht dus verkeerd toe.

Bovendien is het opmerkelijk dat noch Vlabel noch het Hof specificceert welk lid van artikel 8 Vl.W.Succ. van toepassing is. Die bepaling is nochtans één van de meest complexe uit het Wetboek der successierechten. Toepassing ervan vereist dus een duidelijke motivering. Zo is het van belang nauwkeurig te bepalen van wie het beding uitgaat. Als het beding uitgaat van een andere persoon dan de erflater, is de begunstiging (“verkrijging van sommen, renten of waarden”) slechts belastbaar indien die opeisbaar wordt bij het overlijden van de erflater. Gaat het beding uit van de erflater zelf, dan verruimt het toepassingsgebied van artikel 8 Vl.W.Succ. (of art. 2.7.1.0.6 VCF). In dat geval is de begunstiging belastbaar niet alleen als ze plaatsvindt bij het overlijden van de erflater, maar ook als ze plaatsvindt binnen drie jaar vóór het overlijden van de erflater of na het overlijden van de erflater. In het hier besproken arrest lijkt het Hof eerst aan te knopen bij instructies

vanwege de economische oprichter en dan weer bij instructies vanwege de eerste begunstigde. Duidelijkheid daarover is nochtans gewenst opdat het toepassingsgebied van artikel 8 Vl.W.Succ. kan worden afgebakend. Als we even meegaan in de gedachte dat er sprake is van een geldig derdenbeding – *quod non* –, zou men kunnen stellen dat de economische oprichter de daadwerkelijke bedinger is. Hij heeft immers vermogen in de Stiftung ingebracht en richtlijnen geschetst over de bestemming van het ingebracht vermogen. In dat geval was de aanslagtermijn in de successierechten al verstreken (art. 137 Vl.W.Succ./art. 3.3.3.0.1, § 4/1 VCF). Mijnheer was reeds overleden in 2003. Daar was Vlabel zich vermoedelijk ook bewust van, zodat de uitkeringen aan de tweede begunstigten nog enkel konden worden belast in de nalatenschap van mevrouw, overleden in 2014 (Vlabel kon dan alsnog een aanslag vestigen tot 31 december 2019 – art. 5.0.0.0.11 VCF). De toevoeging van artikel 2.7.1.0.6, § 1, lid 3, 2°, namelijk dat uitkeringen na het overlijden van de erflater pas belastbaar zijn op het tijdstip dat er een uitkering gebeurt, is immers pas van toepassing voor overlijdens vanaf 1 januari 2017 en dus niet *in casu*.

EEN STAND VAN ZAKEN

1. Standpunt Vlaamse Belastingdienst

Vlabel maakte zijn standpunt over uitkeringen door een Liechtensteinse Stiftung al bekend in de Voorafgaande Beslissing nr. 16025 van 27 juni 2016. Daarin aanvaardt Vlabel dat een Stiftung rechtspersoonlijkheid heeft en over een eigen vermogen beschikt. (1) Gelet op die rechtspersoonlijkheid maken de in

(1) In de zin van artikel 552 van het Liechtensteinse personen- en vennootschapsrecht.

de Stiftung ingebrachte goederen geen deel meer uit van het patrimonium van de economische stichter. De goederen die de oprichter inbrengt in de Stiftung, zijn bij diens overlijden dus niet belastbaar op grond van artikel 2.7.3.1.1 VCF (“*Het successierecht wordt gevestigd op de waarde van alles wat uit de nalatenschap van een rijksinwoner wordt verkregen*”).

Maar: in de Voorafgaande Beslissing stelt Vlabel dat artikel 2.7.1.0.6, § 1, lid 2 VCF (oud art. 8, § 1, lid 2 Vl.W.Succ.) wél van toepassing is gelet op “*door de economische oprichter gegeven instructies*” met betrekking tot de begunstigden. Er was in die casus namelijk een ‘*letter of wishes*’ met ‘instructies’ (of beter gezegd: richtlijnen) vanwege de economische oprichter. Zulke instructies, die louter richtinggevend zijn voor de *Vorstand* en geenszins bindend, vormen volgens Vlabel een beding ten behoeve van een derde in de zin van artikel 2.7.1.0.6, § 1, lid 2 VCF. De begunstigden zijn daarom volgens Vlabel erfbelasting verschuldigd over de uitkeringen die zij ontvangen van een Liechtensteinse Stiftung. Daarbij gaat Vlabel dus voorbij aan het feit dat die ‘instructies’ niet bindend zijn naar Liechtensteins recht.

Hoewel een voorafgaande beslissing steeds een specifieke situatie betreft, waarbij de beslissing niet te begrijpen is als een algemene regel, blijkt uit de praktijk dat Vlabel de uitkeringen uit een buitenlandse stichting steevast tracht te belasten in hoofde van de begunstigden op grond van artikel 2.7.1.0.6 VCF. Volgens Vlabel kan er naast een fictielegaat in de nalatenschap van de economische oprichter, ook sprake zijn van een fictielegaat in de nalatenschap van een begunstigde – zo blijkt uit deze zaak waarover het Hof zich heeft uitgesproken op 5 april 2022. Vlabel lijkt dus steeds creatiever om te springen met de toepassing

van artikel 2.7.1.0.6 VCF en lijkt geen rekening te houden met de principes naar buitenlands recht van toepassing op de buitenlandse entiteit. Zo houdt Vlabel in de hier besproken zaak bewust geen rekening met de discretionaire bevoegdheid van de *Vorstand* van een *Ermessensstiftung* naar Liechtensteins recht en beschouwt het eventuele richtlijnen van de economische oprichter of een derde als voldoende om te spreken van een beding ten behoeve van een derde zodra die derde volgens die richtlijnen ‘bepaalbaar’ is (wat overigens steeds zo zal zijn). Begunstigden die uitkeringen ontvangen van een (buitenlandse) stichting waarvan de economische oprichter of een betrokken derde partij inwoner is in het Vlaams Gewest weze dus gewaarschuwd voor de eventuele gevolgen in de erfbelasting. Het feit dat de begunstigden zelf in een ander Gewest wonen of zelfs in het buitenland, belet niet dat Vlabel erfbelasting kan heffen over de uitkeringen. Het is immers de woonplaats van de erflater die bepalend is voor de heffingsbevoegdheid. Dat het Hof van Beroep te Gent Vlabel in deze interpretatie volgt, is dus zeer verontwaardigend.

2. Standpunt federale Administratie (Brussels en Waals Gewest)

De federale Administratie lijkt zich niet aan te sluiten bij de visie van Vlabel, maar volgt nog steeds – o.i. terecht – het standpunt van de eerdere federale Voorafgaande Beslissingen waarbij de rechtspersoonlijkheid van een Liechtensteinse Stiftung wordt erkend alsook het feit dat de activa van een Stiftung wel degelijk tot het eigen vermogen van de Stiftung behoren. De federale Dienst Voorafgaande Beslissingen oordeelde tevens dat artikel 8 W.Succ. niet van toepassing is vermits de overdracht aan een Liechtensteinse Stiftung een

éénzijdige rechtshandeling betreft en niet te beschouwen is als een contract: het gaat om de bestemming van een doelvermogen. De latere uitkeringen gebeuren ook niet op grond van een derdenbeding maar kaderen binnen de realisatie van het privaat doel van de Liechtensteinse Stiftung. Artikel 8 W.Succ. is bovendien niet van toepassing vermits de Liechtensteinse Stiftung door middel van haar daartoe bevoegde organen volledig autonoom beslist om tot bepaalde uitkeringen over te gaan, wat bovendien kadert binnen het privaat doel van deze Liechtensteinse Stiftung. Er kan bijgevolg niet gesteld worden dat de begunstigden geroepen worden om de uitkeringen kosteloos te ontvangen bij het overlijden van de overledene ingevolge een contract bevattende een door de overledene of door een derde ten behoeve van de verkrijger gemaakt beding. (1)

3. Standpunt rechtspraak

In tegenstelling tot het Hof van Beroep te Gent, oordeelde de lagere rechtspraak dat uitkeringen uit een Liechtensteinse Stiftung niet belastbaar zijn op grond van artikel 2.7.1.0.6 VCF, bij gebrek aan het bestaan van een overeenkomst.

Volgens de laatste rechtspraak van het Hof van Beroep te Gent (2) veronderstelt een Liechtensteinse Stiftung daarentegen steeds het bestaan van bepaalde richtlijnen vanwege de economische oprichter of een derde die ertoe strekken zekerheid te krijgen over de bestemming van de gedane inbrengen. Dergelijk 'kader' houdt volgens het Hof van Beroep te Gent een beding ten behoeve

van een derde (begunstigde) in zodat de uitkeringen door de Stiftung binnen dat kader belastbaar kunnen zijn in de erfbelasting op grond van artikel 2.7.1.0.6 VCF/artikel 8 W.Succ. Uit het arrest van 22 december 2020 en 5 april 2022 kunnen we volgende besluiten van het Hof van Beroep te Gent afleiden:

- Uitkeringen aan begunstigden na het overlijden van de economische oprichter op basis van 'richtlijnen' vanwege de economische oprichter zijn belastbaar in de nalatenschap van de oprichter.
- Uitkeringen aan begunstigden na het overlijden van de economische oprichter op basis van 'richtlijnen' die werden gewijzigd na het overlijden van de oprichter zijn niet belastbaar in diens nalatenschap.
- Uitkeringen aan begunstigden na het overlijden van de derde (bv. een eerste begunstigde) op wiens instructie de 'richtlijnen' werden gewijzigd zijn belastbaar in diens nalatenschap.

Wij kunnen ons niet van de indruk ontdoen dat deze zeer creatieve rechtspraak het bestaan van een derdenbeding veel te ruim interpreteert en – net zoals Vla-bel – de discretionaire bevoegdheid van de Stiftung miskent. In het geval van een discretionaire Stiftung staat het de *Vorstand* vrij om – binnen zijn gebonden bevoegdheid – al dan niet rekening te houden met eventuele wensen en 'richtlijnen' vanwege de economische oprichter of enige derde, maar die zijn per definitie niet bindend.

BESLUIT

Bij de lezing van statuten en reglementen van een buitenlandse entiteit dient men vooreerst rekening te houden met de interpretatie volgens het toepasselijk buitenlands recht. Wie hieraan

(1) Voorafgaande beslissing nr. 2011.275, 29 november 2011; Voorafgaande beslissing nr. 2014.644, 16 december 2014; Voorafgaande beslissing nr. 2014.543, 9 december 2014.

(2) HvB 22 december 2020; HvB 5 april 2022.

voorbijgaat, start per definitie vanuit een verkeerde feitenconstellatie om te beoordelen of er al dan niet sprake is van een beding ten behoeve van een derde in de zin van artikel 2.7.1.0.6 VCF/artikel 8 W.Succ. In het geval van een *Ermessensstiftung* waarbij de *Vorstand* discretionaire bevoegdheid heeft, komen wij tot het besluit dat er geen sprake is van een derdenbeding. Er ligt namelijk geen bindende overeenkomst voor noch hebben de begunstigden enig afdwingbaar vorderingsrecht. Wanneer artikel 2.7.1.0.6 VCF/artikel 8 W.Succ. dan toch ter sprake komt, stellen wij bovendien vast dat men voorbijgaat aan welk lid nu precies van toepassing is. Artikel 2.7.1.0.6 VCF/artikel 8 W.Succ. kent een zeer specifieke toepassing al naargelang de sommen, renten of waarden worden uitgekeerd bij het overlijden dan wel binnen de drie jaar voor of na het overlijden. Tevens vermeldt artikel 2.7.1.0.6 VCF/artikel 8 W.Succ. ook situaties waarin de bepaling uitdrukkelijk niet van toepassing is. Het is afwachten wat het Hof van Cassatie

zal oordelen in deze zaak. Een wetstechnische beoordeling van artikel 2.7.1.0.6 VCF/artikel 8 W.Succ. met betrekking tot uitkeringen uit een stichting zal allicht welgekomen zijn.

Het dient verder te worden opgemerkt dat in vier zeer recente arresten van 3 januari 2023 het Hof van Beroep te Gent exact dezelfde redenering maakt in een analoge zaak waar vier begunstigden naar de rechter waren getrokken tegen door Vlabel gevestigde aanslagen (Gent 3 januari 2023, nrs. 2021/AR/399; 2021/AR/400 & 2021/AR/402; 2021/AR/401; 2021/AR/403). Het ziet er dus voorlopig in Gent niet goed uit voor begunstigden van Liechtensteinse Stiftungen, tenzij het Hof van Cassatie vooralsnog anders zou komen te oordelen.

Gerd D. GOYVAERTS

Partner bij Tiberghien

Caroline MAES

Senior Tax Lawyer bij Luther Singapore

Kernredactie: H. Casier (Advocaat Argo Law, prof. UGent), J. Decuyper (Erehypotheekbewaarder), M. Delboo (Delboo Advocaten), A. Ghysens (Ereadviseur Vlabel), N. Labeeuw (Advocaat Cazimir), A. Maelfait (Advocaat Rivus, vrij wetenschappelijk medewerker Instituut voor familiaal vermogensrecht KULeuven), J. Ruyssveldt (Prof. Fiscale Hogeschool – Advocaat), E. Spruyt (Erenotaris, prof. KULeuven en Fiscale Hogeschool)

ISSN 1373-5071

Deze publicatie vormt de permanente actualisatie van het vastbladige werk *Successierechten* dat om de twee jaar wordt uitgegeven.

De teksten uit deze nieuwsbrief worden ook online gepubliceerd op **Jura, Jura Notariaat en Jurisquare**.

www.wolterskluwer.be

Verantwoordelijke uitgever: Bas Kniphorst, Ragheno Business Park, Motstraat 30, 2800 Mechelen.

Klantenservice Wolters Kluwer

Ragheno Business Park

Motstraat 30

2800 Mechelen

Tel.: 015 78 76 00

E-mail: klant.BE@wolterskluwer.com

©2023 Wolters Kluwer Belgium nv Behoudens de uitdrukkelijk bij Wet bepaalde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever.